

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Ja ho veuen quinas mudansas!
 La senmana passada per més que tot estava leri-
 leri, encare hi havia Sagasta á Madrid... y Rius y Tau-
 let á Barcelona.
 Avuy ja no hi ha Rius y Taulet, ni Sagasta, perque
 quan cau la soca cauhen las brancas: quan cauhen las
 brancas cau lo fruit.
 «Ay, sí, lo fruit» (Aquesta exclamació llegeixinla
 cantant.)

Per més que digan los vehins de la Plassa de Sant
 Jaume, qu' encare 'l veuen entrar cada dia á la Casa
 gran, D. Francisco no es ja sombra de lo qu' era. Si
 vá al despaig hi vá de rutina: quan passa per entre
 las estátuas de Fivaller y de Jaume 'l Conquistador,
 baixa la vista, y quan arriba al cap-de-vall del ves-
 tibul no sab si pendre l' escala de la dreta ó la de la
 esquerra.

Poch després de haverse rebut lo telégrama sobre la
 cayguda de 'n Sagasta vá donar una rellicada, y un
 municipal que ho vá veure, ho explicava als seus com-
 panys.

—Má noy, si hubieseis visto en Quico, ¡qué resbalón
 ha donat!

¡En Quico!
 Aquest diminutiu val un poema: ahir Excm. é Ilus-
 tríssim D. Francisco: avuy ¡Quico!
 Y un altre municipal exclamava:

—Se hubiese contentado con ser guardia municipal
 como nosaltres, ahora no lo treurían.

Y la veritat es que si no se 'n vá l' haurán de treure.
 Lo cárrech d' arcalde de Barcelona no es d' elecció
 popular. Las varas de las poblacions més importants
 d' Espanya s' alcansan avuy mediant la confiança del
 govern: lo govern las dona y quan cau lo govern, ha
 de caure també la vara del arcalde. Ja ho havém dit
 avants: quan cau la soca cauhen las brancas. O en al-
 tres termes: trencantse la cassola s' ha acabat l' arrós.

Avuy l' arrós fusionista ha passat de moda.

Es necessari despedirse de aquell despaig tant sun-
 tuós, d' aquells bolados tant dolços, d' aquells pro-
 jectes tant grans: s' ha acabat lo temps de posar pri-
 meras pedras y disparar discursos empalagosos, d'
 anar á las professons y á todas las ceremonias, ab lo
 pit plé de creus com un aparador de quincalleria. Ja
 no més viatjes á Madrid á expensas de Barcelona: los
 perruquers de vint duros y una pesseta haurán de
 lluhirse en las patillas de algú altra, y una mínima part
 dels mils duros que 's gastan á la fonda podrán inver-
 tirse en fer un ranxo pels detinguts de Sant Gayetano,

que fins are dejenan, mentres l' arcalde que hauria de
 mantenirlos, s' atipa y gasta.

Y aquell cassino de la Plassa Real, planter d' em-
 pleats de totes menas, y aquellas llistas electorals tant
 dócils á las manipulacions de la comissió del cens, y
 aquellas fornadas de amichs frescos y recuits, qu' en
 nomde l' amistad y sense cap més titol rebian la ve-
 nera y eran regidors, ó diputats provincials y fins al-
 guns anavan á las Còrts... ¡oh! tot passa, tot s' acaba,
 tot se gasta.

¡Miserere vobis!

A mi m' estranyava que D. Francisco no hagués dei-
 xat la vara, apenas vá rebres á Barcelona la noticia
 del cambi de ministeri; pero una persona que pot sa-
 berho vá explicarme com D. Francisco, entre otras
 sévas, té la de que Barcelona l' estima, l' adora, l'
 idolatra, arribantse á figurar que 'l dia qu' ell deixés
 de ser arcalde, la ciutat s' endolaria, y 'ls vehins anir-
 ian pel carrer plorant com unas Magdalenas.

D. Francisco no 's recorda ni del tancament de por-
 tas, ni dels embarchs, ni del tractat de comers, ni de
 altres mil qüestions en las quals Barcelona no ha tro-
 bat en ell un barceloni, sino un partidari de 'n Sagas-
 ta. Per lo tant la rahó y la lógica aconsellan que avuy
 corri la sòrt del seu idol, y la ciutat se quedarà tant
 tranquila—tingaho per segur—com si al mudar d' ar-
 calde mudés simplement de camisa.

Tota aquella popularitat de altres temps s' ha gastat
 en la pedra esmoladora del ús y avuy D. Francisco es
 un arcalde que *ni corta, ni pincha*.

A més hi ha un ditxo evangélich que prescriu que
 ha de morir á ferro qui á ferro mata. ¿De qué vá mo-
 rir l' anterior Ajuntament? De una suspensió guberna-
 tiva. Una suspensió després de la gran carabassa que
 ja l' hi havia donat lo poble de Barcelona.

L' Ajuntament actual ja té també la carabassa: ja no
 l' hi falta més que la suspensió gubernativa.

¿Volen un pretext per aquesta suspensió? ¡N' hi ha
 tants! ¿Pero 'n volen un de fresch? Donchs al carrer de
 Còrts, davant de ca'n Samá donarán informes. Quan se
 descubreixen gatuperis d' aquell calibre 's dimiteix.
 Certas malalties exigeixen dietas. Un empaig de in-
 moralitat exigeix dieta de autoritat y 'ls tribunals que
 judiquin.

Vaja, D. Francisco, abandoni un puesto que ja no
 es per vosté, y consólis pensant qu' en mitj de tantas
 tribulacions encare vá tenir divendres una gran ale-
 gria.

¿Qué 's pensa que no 'l várem veure al costat del
 bisbe nou? ¡Oh, y que anava com enganxat á la seva
 sotana rebent cada benedició que ja pot dir que ha
 quedat benehit per tots los dias de la seva vida!

Vosté si que las rebia de primera má.
 ¡Pero quina ocasió vá perdre's, sant cristiá!
 Al bisbe podia dirli:
 —Fássam un favor, inauguris bé, ¡cántim unas ab-
 soltas!

¡Bisbe nou, vida nova!
 Las ovellas de la católica grey anavan divendres to-
 tas mogudas dirigintse als carrers que havia de atra-
 vessar lo bisbe. Algunas, no satisfetas de haverlo vist
 una vegada, corrian per carrerons extraviats desitjo-
 sas de tornarho á veure. ¡Quin afany! ¡Quin neguit!
 ¡Quina febra!

Es veritat que n' hi havia de molt lletjas: beatas fa-
 rineras més rebregadas que las cubertas de pergami
 de una gramática latina després de haver servit á
 cinch ó sis generacions de seminaristas; pero un déu
 per cent al ménos podia molt ben aprofitarse.

Fins hi havia nenas xamosas en la flor de l' edat,
 poncellas á punt d' esclatar que s' inclinavan al pás
 del Prelat y l' hi besavan l' anell. Lo Prelat somreya.
 Jo hauria rigut com lo general de *Fatinitza*, quan
 aquesta li fá quatre monerías. ¡Ah! Lo mateix Sant
 Antoni que tantas tentacions vá resistir, no hauria re-
 sistit aquesta. ¡Deixéuvos de una dona quan está em-
 bisbada!

Al costat del bisbe vaig veurehi ademés algunas per-
 sonas de aquelles que llavors de la Revolució de Se-
 tembre tiravan iglesias á terra y predicavan contra 'l
 clero, ab tot l' odi de verdaters progressistas.

—Aquests fulanos al costat de un bisbe, deya un re-
 dactor del *Correo catalan*, hi están tant bé com un 'pa-
 rell de pistolas penjadas als brassos de un Sant Cristo.
 La frasse vá ferme felis.

La veritat es (ho tinch molt ben observat) que avuy
 per avuy no hi ha manera millor de tornarse devot que
 menjar del presupuesto. Una tripa ben satisfeta y
 consolada s' eleva naturalment, plena de devoció, fins
 als infinits espays de la eternitat y véu cosas que
 avants no veyá y sent impulsos que avants no sentia.
 Los antichs anacoretas que per fer penitencia menja-
 van arrels y herbas á tot pasto eran uns solemnes
 ximples. La millor manera de ser religiós consisteix en
 atiparse bé, y si pot ser de gorras y á la salut del país,
 millor.

No he vist progressista mata-frases, que al estar co-
 locat no cregui ab la Providencia.

Los que van comprar los béns del clero, avuy lo que
 ménos son mestissos, van á missa cada dia, resan lo
 rosari y creuhen que 'l Papa dorm sobre un jas de
 palla.

Lo bisbe Catalá es catalá de noms y de fets.
 Es jove encare, de manera que tenim bisbe per temps

si sab pendre's ab calma—com crech que ho farà—'ls disgustos que l' hi dongan los del *Correo* y los de 'n *Brusi*.

Pensi que 'l seu antecessor se prenía las cosas massa a la valenta y que per aixó vá morir-se.

A més de ser jove es guapo. ¿Perqué tinch de negarho si realment ho es?

Y á més de guapo es franch.

Es un bisbe del clima, nascut á Arenys de mar, la terra privilegiada de las atmetllas de sucre. Per consegüent es molt fàcil que tots los mals que afligeixen á la societat moderna tracti de curarlos pel mateix sistema, per l' *atmetllopatia*; sistema que consisteix en repartir molt sucre, molt caramello, molta bola de goma y fins alguns pastelets á las ovelles que 's mostrin més surradas. Res de distribuir excomunionis, lo qual ho sentiré pel meu estimat company *La Campana de Gracia* que sense excomunionis no pot viure; res de cridar y alborotar y parlar de aquellas austeritats impropies del temps en que vivim. Es precis transigir ab la societat moderna; y desenganyarse, un bisbe que 's posi pomada al cap farà sempre més bona olor y lo-grará més conquestas per la iglesia (per supuesto) que no pás un bisbe que 's pentini en sech.

Me sembla, al dir aixó, interpretar lo que vol dir la pastoral que vá publicar lo *Brusi* y que omplia sis planas de lletra menuda.

Perque 'l bisbe nou de lletra menuda sembla que 'n té molta.

De la citada pastoral citaré un párrafo eloqüent que demostra molt ingeni per part de qui l' ha escrit. Un inginyer amich meu me deya que 'l que ha escrit lo párrafo indicat, si en lloch de seguir la carrera eclesiástica hagués tirat per inginyer hauria fet més de un invent molt útil á la industria.

Figúrinse que 'l párrafo diu aixis:

«Obrarém ab la llibertat que debém á la autoritat de nostra Evangélica missió, y siga que ab lo ganxo de nostre gayato pastoral atregám ab amor, ó que 'ns vejám obligats á punxar ab la punta ó bè que ab l' asta rijám als fidels del nostre remat.... etc., etc.»

Aquí tenen un báculo que serveix per una pila de cosas, que á ningú de vostés, de segur, se 'ls haurian ocorregut.

Serveix per regir fidels, ó com si diguésem, faria l'ofici de la canya als que per Nadal duhen galls-d'indi á l' Esplanada.

Serveix per punxar, es á dir en Calderon y 'l Sabatè podrian utilitzar-lo en las corridas de toros.

Y fins serveix per atreure als que s' apartin. Als que s' apartin se 'ls agafa per las camas ab lo ganxo del báculo y ¡alá! vina aquí.

¡Ah! Jo encare crech que serveix per un' altra cosa. Serveix per amollar las branques de una figuera y cullir figas.

P. DEL O.

UN XORRO D' AYGUA.

Sr. Arcalde, Srs. regidors de la comissió de Foment: demano la paraula per fer una moció.

Vostés saben que Barcelona está asedegada, que l' aygua escasseja, que la salut pública—per aquest motiu—deixa molt que desitjar.

¿Sabrian dir-me, donchs, per quin motiu la «*Compañía de aguas de Barcelona, ladera derecha del Besos*» que com vostés saben posseheix aygua bona, abundant y més barata que ningú, á cada pás que dona troba un obstacle en las oficinas municipals?

¿Sabrian dir-me, perquè 'ls permisos que demana per canalisar se resolen sempre tart si es que no s'extravien?

¿Sabrian dir-me, perquè algunas vegadas, mentres está canalisant, després de haver pagat los drets corresponents, se l' hi fan suspendre las obras, deixant sense aygua als vehins que també han pagat los permisos?

Ja m' hi fet carrech de una comunicació del oficial de la secció de Foment, en que diu que las obras se paran, porque la Companyia no deixa en bon estat los empedrats que remou; pero aixó no 'm pot convence. Cas que fos veritat, lo camí natural seria obligar á la Companyia á deixar los empedrats conforme, multarla, arreglar lo que ella desarregra á costas sevas; tot, menos ferli parar las obras, tot menos causar perjudicis á Barcelona y á molts particulars y á la mateixa Companyia, que no ha de ser diferent de las altrás.

Y are, un' altra pregunta:

¿Es cert que l' Ajuntament paga una pesseta per cada boca de riego dels carrers del Ensanche, sent aixis que la Companyia del Besós, s' ha ofert á prestar aquest servey per 35 céntims de pesseta?

Responguin-me si son servits, senyors del Ajuntament, y sapiguem de una vegada si hi ha á Barcelona compayias privilegiadas y compayias que han de tirarse á codillo sistemáticamente.

No estranyin que m' expressi d' aquesta manera. En qüestions-d' ayguas, hém de ser clars com l' aygua.

Y molta limpiesa ¿eh?

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al últim lo *Principal* ha trobat l' embocadura. ¡Dimontri de gueto y qué divertit está! L' opereta *Donna Juanita* de Suppé es un frenesí per la vista y per las orellas: raudals de música pasmo-ament agradable y gran exposició de pantorrillas; cansons á dojo y balls eng escadors; po sturas y monadas y tentacions y cada paló, que un vehi meu—un neo—s tapava 'ls ulls y mirava per entre mitj dels dits, exclamant ab véu baixa:—¡Mals enguanyats!

Bocaccio, *Fatimitza* y totas las obras de Suppé, lo gran bufo austriach, se quedan endarrera al costat de *Donna Juanita*. L' acció passa á Espanya, precisament á Sant Sebastiá, com ho indica 'l retol de un memorialista que diu: «*D. Riego, scrivano público*», la dona de un arcalde que havia sigut bolera, y que fins quan está enfadada balla un fandango, y un general inglés borni de l' ull esquerra, s'ort de l' orella dreta, manco de la má dreta y coix de la cama esquerra, qual general se mira á las donas ab ullera de llarga vista. En fi, no han vist una colecció de tipos com aquella.

L' argument es divertit: hi ha cada sortida que fá esqueixar de riure y cada xiste que fá pessigollas. La música es animada, s' hi destaca gran abundancia de motius espanyols traduhts al alemany y realsats ab una orquestació nutrida y magistralment combinada.

Enquan á l' execució, no se sent; pero 's véu. En la companyia hi faltan véus frescas; pero hi ha bonas form as. La Franceschini, protagonista, es *bocato di cardinale*. Apenas surt lo teatro s' alborota y ella sola 's bastaria per sostenir l' interés de la representació. ¡Quina dona! La célebre Mme. Tosté s' ha quedat petita al costat d' ella. Al final del segon acte sobre tot l' entusiasme del públich sobrehi y 's desborda.

Vajin á veure *Donna Juanita*.

... *Romea*, dimars, estreno de la pessa *Tot cor*, arreglo de Aulés. Dir qu' está escrita ab facilitat y matissada de xistes seria dir una vulgaritat. Base de la pessa: un home compassiu, protector dels animals y de las personas, que dú la seva passió fins á no matar cap pussa. Figúrinse que quan una pussa 'l pica la deixa estar una estona alimentantse, y després l' hi diu:—«Vaja prou, petita, que 't faria mal.» Aquest home ha salvat a un bréto que 's havia tirat al mar per suicidarse y se l' ha endut á casa; y 'l suicida, sense donarli las gracias ni res l' hi fá la següent reflexió:—Jo volia matarme, vosté m' ha salvat, donchs senyal que vol encarregar-se de mi. Lo protector s' ha ficat una bona plepa á casa, y després de passar mil angúnias ab ell y ab la dona del suicida, ne surt franch ab cinch cents duros. Lo públich riu, y 'ls actors Srs. Fontova y Goula y Sras. Mirambell y Parrenyo hi están mo.t bè.

... Lo *Bon Retiro* ha tancat interinament las sevas portas per vestir-se de hivern y obrir ab *Gli Ugonoti*. Avants de tancar va posarse allí la *Favorita* á benefici del baritono Aragó, que va tenir un gran triunfo y molts regalos. Van compartir ab ell l' ovació del públich la triple Bazzani, lo tenor Fattorini y 'l baix Leoni. Aragó que treballava avants á la Maquinista, es avuy un artista, tant que desde fora ja 'ns lo demanan y 'l contractan. L' hi desitjem molta fortuna.

... Diumenje 'l *Tivoli* si no va tenir dos plens poch se 'n faltava. Lo teatro forrat de fusta, ab espayosos corredors al voltant y aquell local del café que 'l precedeix convertit en saló de descans, brinda molts comoditats. Bon teatro per l' hivern. La companyia que dirigeix en Tutau va ser molt ben rebuda, recullint aplausos tots los artistas. La tragedia *Gabriela de Vergy*, ben presentada, ben vestida é interpretada ab talent excitá l' interés del públich.

... L' *Español* ha comensat també ab molt bon péu: diumenje á la tarde 'ls populars *Madgiarés* y á la nit la bonica sarsuela *Las dos princesas*. Lo públich numero-sissim, lo qual no es d' estranyar. Quant per part de las empreses y dels artistas hi ha desitjos de complaure 'l lo públich de Barcelona respon sempre.

... Al *Circo eqüestre* ahir havia de debutar la familia Colmar. Lo Sr. Alegria continúa sent l' home filantrópich de sempre: dijous de la semana passada va regalar una funció als noys de las escolas y dels Assilos; divendres una funció especial destinada á augmentar los fondos per la construcció del monument á Colón. Barcelona y la caritat tenen molt que agrahir al simpático empresari.

Dimars benefici del Honrey: molta gent y molta broma.

N. N. N.

UN ADROGUER Á UNA RASPA.

Escolta, Titona,
Titona del cor,
escolta una estona
la véu del amor.
No 'm siguis ingrata,
consola 'l meu mal,
que 'l pit se m' esclata

y 'm trobo malalt.
¡No véus que estich magre?
¡No véus qu' estich sech?
Pateixo poagre,
ni menjo, ni bech,
ni dormo, ni canto,
ni trobo repós;
de véure m' espanto
lo greix que tinch fós.
Y tú 'n tens la culpa,
la culpa de tot,
no vulgas disculpa
que havern' hi no pot.
Malhaja la hora
que 't vareg mirar,
ingrata, traydora
que així 'm fas penar.
Si á voltas despatxo
darrera 'l taulell
m' estiro 'l mostatxo,
m' arrenco la pell.
Puig tot comestible
me fá recordá
l' amor impossible
que tinch d' oblidá.
La tèva blancura
'm recorda 'l midó;
la tèva dolçura
lo sucre més bó;
las tèvas dentetas
quan peso pinyons;
lo nas y boqueta
quan peso sigrons;
l' arrós ton esmero,
ton garbo la sal,
y així 'm desespero
y estich tant malalt
que si es que podían
las fustas parlá
¡qué cosas dirían
que tinch de callá!
A voltas á solas
quan pico 'l morté
lo cor que tú endolas
repica també.
Movent la maneta
de un modo febrós,
la tinch tant estreta
que semblo rabiós.
Y pica y repica
pensant sols ab tú...
repichs te dedica
y 'm quedo en dejú.
Y fins solivera
molts cops m' ha agafat,
qu' estich de manera
que semblo baldat.
Me 'n vaig á la fleca
jay pobre de mí!
la boca tinch seca
de tant d' escupí.
Tothom hi relliscá
per 'llí hont hi escupit;
no creguis que visca
qu' estich desfallit.
Titona, Titona
no 'm dongas la mort,
escolta una estona
la véu del amor.
No creguis á en Pere,
no creguis á en Pau,
no véus sandunguera
que 'm torno babau?
Amor, te suplico
no 'm digas que nó,
no 'm dongas cap mico,
prou mico soch jo.
Si tú no m' escoltas,
ja pots al instant
cantá 'm las absoltas...
que 'm bech sal fumant.

FLORÍÀ MARTÍ.

ESQUELLOTS.

Diálech entre dos minyonas de servey pescat al vol en lo carrer de Fontanellas:

—¿Qué tal, ja está bó 'l teu amo?

—Per are...

—¿Y qué diu que 'l volen treure?...

—No ho crech pás, porque ja fá uns quants dias que menja ab la má esquerra.

—¿Y 'n sab de menjá ab la má esquerra?

—'N vá aprenent... mira antes d' ahir ab una mica més se tréu los ulls ab la forquilla.

Un gran projecte:

A Roma s' ha reunit un Congrés geográfich que 's proposa unificar lo meridiano y suprimir las dugas tandas de 12 horas en que 's divideix lo dia.

Lo Congrés desitja—ja que 'l dia té 24 horas—que l' una toqui darrera del altra sense interrupció.

De manera que no será gens estrany que arribém á sentir aquest diálech:

—¿Quina hora es?

—Tres quarts de quinze.

Sembla que 'l Sr. Casas, president de la comissió de Foment, ha pres grans precaucions perque en lo ram d' arbolat y passeigs no hi haja fraus, ni irregularitats.

Bén fet! vigili, vigili, Sr. Casas.
Y procuri sobre-tot que no se l' hi menjin las taronjas del Parque.

Lo Sr. Michel, pochos dias després de haverse descubert alló del carrer de Corts vá anarse'n á las festas de Zaragoza.

¡A vivir!
¡A gozar!

A l' arribada del bisbe nou, un dels cotxes de la comitiva vá aixafar lo dit gros del peu de un home de quaranta nou anys.

Lo bisbe nou ja té peu per fer un' obra de misericordia.

Pero aixó 'm fá pensar una cosa: si anés á peu com J esucrist, s' estolviaria aquesta feyna.

Veus'aquí un anunci que 's repartia profusament pels carrers de Barcelona:

«Al público.—Ha llegado á esta capital un saluador de 1.ª clase para saluador toda clase de personas, ganados, fieras y animales de todas clases y sin perjudicar á ninguno de los señores profesores de Medicina y Cirugia; la persona que tenga enfermedades crónicas de ahucias ya que los señores médicos no las visiten, pasen por esta su casa y con la saliva y paladar de este señor, serán curadas.»

La Providencia envia sempre ab oportunitat lo remey al costat de la malaltia.

Bona ocasió per vosté, D. Francisco de Paula.
Fassis saluador las patillas.

Estadística que han reproduhit molts periódichs.

¿Saben lo que gasta Espanya en toros?

Treize vegadas lo presupuesto de Obras públicas; 16 vegadas lo de Marina; 83 vegadas lo de Instrucción pública; 183 vegadas lo de Agricultura, Industria y Comers y 166 vegadas lo d' Estadística.

Aquest suello per tot comentari mereix un redoli:

La noble terra d' Espanya
es la terra de la banya.

Corolari: A Espanya hi ha molts mestres d' instrucció prima:ia que no disfrutan més assignació que unas vuitanta ó noranta pessetas anuals.

Bén mi: at es perque volen.

¿Qui dimontri 'ls fá dedicar á ensenyar criaturas?

¿No valdria més que 's dediquessin á posar banderillas?

Dos pagesos que assisteixen al quart pis del Principal:

—Ramon, me sembla que anirém tart á dormir.

—¡Oh, cá! ¿Qué no véus que per anar més depressa cantan tots plegats?

La Vanguardia diu que quan vá descubrirse la irregularitat del carrer de Corts un dels empleats á qui 'l regidor Sr. Pelfort l' hi feya moltes preguntas, vá respondre:

—Ja veurá, no m' amohini més: jo l' únich que puch dirli es que desde que 'l Sr. Rius y Tauler presideix l' Ajuntament no ha tingut que enviarse ni un sol ral á cap regidor.

Ho crech molt bè.

Y si algú de vostés pregunta qu' es lo que 'n feyan dels diners sobrants al pagarse la senmanada, recordin que ja 'ls ho vaig dir: los tiravan á cabassos sobre la via pública: servian per engravar.

Se queixan alguns periódichs de que 'ls fanals del carrer de Aribau no donan llum.

¡Fíllets! Avuy á Barcelona tothom fá mala cara.

Los regidors perque están á punt de caure; los vehins de la ciutat per alló del carrer de la Gran Vida.

Y 'ls fanals per no ser ménos que las personas.

Han ingressat en la presó de Murcia dugas donas per haver venut l' una al altra una criatura en deu pessetas.

La venedora, en veritat, es bèn malaguanyada.

Podria desmepenyar la cartera de Hisenda.

Y no duplin que sortiria de apuros venentse 'ls espanyols, encare que no fos més que á mitja pesseta per barba.

Los jesuitas han nombrat un nou general de la Compañia.

¿Ab lloron ó sense?

No, 'ls jesuitas no portan lloron: si per cas lo fan portar als que 's tractan ab ells.

A la Trinitat de Málaga vá penetrarhi un llamp causant grans destrossos á l' orga y en tot l' edifici.

Los llamps van tornarse devots. D' un quant temps ensá freqüentan las iglesias.

Srs. Bisbes, per Déu fassan posar para-rayos. Encare que hajan de tenir la forma de creus, fassan posar para-rayos.

Llegeixo:

«En l' Universitat literaria de Barcelona sembla que no arriban á 20 los matriculats en lo primer curs de dret del present any.»

¡Magnífich!

«En cambi en l' escola d' Ingenyeros industrials s' ha duplicat lo número de matriculas.»

Are es com aném bè: es necessari que morin las industrias que despullan y que prosperin las industrias que vesteixen.

Máximas:

La dona legitima es l' interés léga; la querida l' dividendo.

(Un accionista)

Ab lo cor de las xicotas succehix com ab las ostras: lo qui las obra regularment no se las menja.

(Un mosso de restaurant.)

QUÈNTOS.

Una senyora dirigintse á un cotxe de lloguer.

—Cotxero ¿está libre?

—Completament: desde ahir que soch viudo.

A pesar de ser en Salvador tan desagahit com exigent, un que volia ferli favor deya:

—Es un xicot que no olvida may los favors.

—Es molt cert: los favors qu' ell presta sempre 'ls retréu.

Un calavera passava per davant de la seva casa pairal que feya poch s' havia hagut de vendre á fi de continuar la vida de desórdres que seguia.

Al veurela exhaló un sospir y l' amich l' hi preguntá:

—¡Déu saberte molt greu havértela venuda!

—Naturalment: si are la tingués ¡ab quin gust me la tornaria á pulir!

—¿Hont vás Perico?

—M' arribo fins á la societat protectora dels animals.

—¿Qué per ventura n' ets socio?

—No, fill; pero 'l president s' ha empenyat en protegirme y vaig á veure quin dia podré entrar d' escribent á la secretaria.

En una estació de ferro-carril, al arribar un tren, un dels empleats crida ab véu escanyada:

—Vallmoll, dos minutos.

Un pasatjer:

—Home, jo al vostre puesto cridaria una mica més y al ménos se us entendria.

—Bravo, sí, respon l' empleat, per quinze malehitis duros que 'm donan, anirém á buscar á n' en Gayarre.

Un professor de literatura als seus deixebles:

—¿Voléu una bona regla? Donchs tinguéu en compte que l' art consisteix en escriure tal com s' enrahona.

Un deixeble atrevit:

—Ay, ay, no hi escriu pas vosté.

—¿Com s' entén aixó?

—¡Com que vosté enrahona ab lo nas!

Un altre professor de gramática, per ferse compendre dels deixebles, deya lo següent:

—Nom sustantiu ¿sabéu qu' es nom sustantiu? Tot alló que 's toca. Aixis per exemple gorra, casa, sombrero, sabata, bastó son sustantius perque poden tocar-se. Posém un cas: *La palla 's crema.* ¿Ahont es lo sustantiu, Badia?

En Badia 's queda barrinant y sense respondre.

—Burro: lo sustantiu es palla.

—Ay, ay ¿no ha dit que estava cremant? A veure vosté si la tocaria.

Entre un home vestit de dol y un sagristá s' está discutint un funeral per l' endemá.

Lo sagristá:

—Bè vaja, ¿vosté no vol que hi haja blandons? Vosté mateix; pero ja l' hi adverteixo per endavant: será una cosa molt tristal...

Entre metjes:

Lo doctor Piu está malalt de alguna gravelat. La seva familia l' hi parla d' enviar á buscar á un metje conegut.

—No ho vull, de cap manera, crida 'l malalt.

—Ay, ay, ¿perqué?

—¿Perqué? Perque si 'm curava agafaria molta fama y 'm pendria la clientela.

—Es molt antigua la seva noblesa? preguntavan un dia á cert tipo que se las pagava sempre de aristócrata

—Ja ho crech!.. Per un servey que un dels meus antepassats, qu' era pobre, pero honrat, vá prestar á Feliph II, aquest monarca vá recompensarho ab un unsa de perruca de Carlos III.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Total siga un dugas-tres que 'ns diga que avuy á Espanya lo govern no prima res, créguinlo que no 'ns enganya.

J. ESCOFET.

II.

Ma primera es musical, ma segona també ho es, doble-versa dir no cal qu' es petita ¡ho tens entés?

Per si encare no la sabs ja 't diré algun altre mot: si vols trobar lo mèu tot endavina 'l trenca-caps.

TRENCA-CAPS.

MANILA.

Combinar aquestas lletas de manera que formin lo total de la xarada anterior.

J. FORGERON ET JECHERMAIS.

MUDANSA.

Los estudis tot ab a molt te costarán á tú, puig com no vols estudiá perts cada any lo tot ab u.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

Lo dia que tot distret tot no poso al mèu fillol, se tot cremat, diu que 'n vol... ¡Vés lo diantre del baillet!

J. M. F. DE PETITS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5—Nom de dona.

4 5 1 4—Un instrument.

5 4 1—Un peix.

1 2—Un arbre.

3—Una lletra.

NOFRE Y MARIETA

CONVERSA.

—¿Hont vas tant mudat Martí?

—A buscar lo secretari.

—¿Com se diu?

—Búscaho, Macari que are t' ho acabo de dí.

VERBI-GRACIA.

GEROGLIFICH.

TOT

discurs

T.

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

- XARADA 1.ª.—Ba-ca-lla-ne-ra.
- Id. 2.ª.—Car-do-na.
- MUDANSA.—Papa, Pepa, Pipa, Popa.
- CONVERSA LOGOGRIFICA.—Bona-nova.
- TRENCA-CLOSCAS.—La Má negra.
- ROMBO.—
P
P I O
P I A N O
O N A
O
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Carlos.
- GEROGLIFICH.—Per punts las mitjas.

Menjá ab l' esquerra.